

795.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 25 sierpnia 1923 r.

zawierające przepisy wykonawcze dla b. dzielnicy austriackiej w przedmiocie należności od przeniesień majątku pod tytułem darmym.

Na podstawie art. 53 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49 poz. 299), art. 10 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33 poz. 263) oraz art. 27 ustawy z dn. 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 296) zarządza się co następuje:

1. Sposób powoływania przepisów o należnościach od przeniesień majątku pod tytułem darmym.

§ 1. O ile w rozporządzeniu niniejszem powołane są przepisy ustawy bez bliższego określenia, oznaczają one postanowienia ustawy z dn. 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299).

„Cesarskie rozporządzenie” bez dalszego określenia oznacza austr. cesarskie rozporządzenie z dn. 15 września 1915 r. (Dz. p. p. № 278), o należnościach od przeniesień majątku pod tytułem darmym.

„Rozporządzenie ministerjalne” bez bliższego określenia oznacza austr. rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dn. 29 grudnia 1915 r. (Dz. p. p. № 397), wydane celem wykonania powyższego rozporządzenia cesarskiego.

2. Ruchomości domowe.

(do art. 2 ustawy w brzmieniu ustalonym w art. 16 ustawy z dn. 24 marca 1923 r. Dz. U. R. P. № 44 poz. 296).

§ 2. Ruchomości domowe, t. j. rzeczy wymienione w ustępie drugim art. 2 ustawy, podlegają należności spadkowej, o ile u spadkodawcy nie były przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowym, lecz stanowiły przedmiot przemysłu lub handlu albo wogóle należały do gospodarstwa zarobkowego. Kosztowności, dzieła sztuki, antyki, dywany i wogóle przedmioty zbytkowe, w żadnym razie nie należą do przedmiotów, które w myśl art. 2 ustawy są wolne od należności spadkowej.

§ 3. O ile wartość ruchomości domowych co do pewnego nabywcy przewyższa minimum, oznaczone w ustępie drugim art. 2 ustawy (w brzmieniu, ustalonym w par. 1 rozporządzenia z dnia 14 czerwca 1923 r., Dz. U. R. P. № 61 poz. 453, względnie w dalszym rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 19 ustawy z dn. 24 marca 1923 r., Dz. U. R. P. № 44 poz. 296), to do podstawy wymiaru wlicza się całą wartość nie zaś tylko nadwyżkę ponad minimum.

Jeżeli ruchomości domowe przechodzą na dwie lub więcej osób, wymienionych w ustępie drugim art. 2 ustawy, to należy do każdej z tych osób ustalić oddzielnie, czy zachodzi uwolnienie od należności.

Jeżeli np. przy minimum, wynoszącym 12.600.000 marek do spadku należą ruchomości domowe wartości 24.000.000 mk., a na podstawie testamentu otrzymuje dziecko spadkodawcy część ich wartości 10.000.000 mk., resztę zaś—wartości 14.000.000 mk., —żona spadkodawcy, to do podstawy wymiaru należyłości spadkowej, którą ma zapłacić dziecko, niewlicza się wartości ruchomości domowych wcale, a celem wymierzenia należyłości spadkowej żonie wlicza się do podstawy wymiaru wartość ruchomości domowych w kwocie 14.000.000 marek. Jeżeli do spadku należą ruchomości domowe wartości 60.000.000 marek i przechodzą niepodzielnie w równych częściach na pięcioro dzieci, to ruchomości te wcale nie podlegają należyłości spadkowej.

§ 4. Uwolnienie ruchomości domowych od należyłości spadkowej nie wyklucza równoczesnego zastosowania ustępu pierwszego art. 2 ustawy, o ile czysta wartość reszty majątku, otrzymanego przez odnośnego nabywcę, nie przekracza minimum, oznaczonego w ustępie pierwszym art. 2 ustawy.

Do długów i ciężarów, które przypadają stosunkowo na ruchomości domowe, uwolnione od należyłości spadkowej, stosuje się przepis ustępu 4 § 22 cesarskiego rozporządzenia.

3. Wysokość należności.

(do art. 3 ustawy oraz art. 17 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. Dz. U. R. P. № 44 poz. 296).

§ 5. O ile majątek spadkowy przechodzi na małżonka lub zstępny (pozycja 1 taryfy), wymierza się należność spadkową według dwu stóp taryfowych. Jedną z nich nazywać należy „stopą zasadniczą”, druga ma nazwę „stopy pomocniczej”. „Zasadniczą” jest ta, która odpowiada stopniowi wartości¹⁾; obejmującemu podstawę wymiaru; „pomocniczą” zaś ta, która w taryfie bezpośrednio poprzedza „zasadniczą”. Jeżeli np. w przypadku poszczególnym stopą zasadniczą jest 8 procentowa, przewidziana w taryfie pod poz. 1 j; to pomocniczą jest 6-procentowa, przewidziana pod poz. 1 i.

Celem wymierzenia należyłości według tych dwu stóp należy przedewszystkiem odnaleźć w taryfie stopień wartości, odpowiadający podstawie wymiaru i w ten sposób ustalić stopę zasadniczą. Następnie rozdziela się podstawę wymiaru na dwie części: część pierwsza równa się najwyższej kwocie bezpośrednio poprzedzającego taryfowego stopnia wartości, druga obejmuje resztę sumy, będącej podstawą wymiaru. Do części pierwszej zastosowuje się stopę pomocniczą, do części drugiej zasadniczą.

Przykład: (oparty na taryfie, załączonej do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 czerwca 1923 r. Dz. U. R. P. № 61, poz. 453).

Jeżeli syn otrzymał po ojcu spadek czystej wartości 400.000.000 marek, to stopa zasadnicza wynosi 8% (pozycja taryfy 1 j), pomocnicza 6% (poz. 1 i). Część pierwsza podstawy wymiaru wynosi 315.000.000 marek (pozycja taryfy 1 i) i od niej należy wymierzyć 6% t. j. 18.900.000 marek; od części drugiej t. j.

¹⁾ „Stopnie wartości” wymienione są w taryfie pod ogólnym napisem „czysta wartość otrzymanego majątku w markach polskich”.

od 85.000.000 mk. wymierza się 8% t. j. 6.800.000 mk.; należność spadkowa wynosi zatem w danym przypadku 25.700.000 marek.

§ 6. O ile majątek spadkowy przechodzi na osoby, wymienione w pozycjach 2, 3, 4 lub 6 taryfy, wymierza się podatek według jednej tylko stopy taryfowej, mianowicie według stopy, odpowiadającej temu stopniowi wartości, w którym mieści się suma, stanowiąca podstawę wymiaru.

§ 7. W przypadkach, przewidzianych w § 6, należy wymierzyć podatek w ten sposób, aby z sumy, która służy za podstawę wymiaru, pozostało po potrąceniu podatku nie mniej, niż zostaje z najwyższej kwoty bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości po potrąceniu podatku, przypadającego na ten stopień. O ileby z sumy, która służy za podstawę wymiaru, pozostało po potrąceniu podatku mniej, niż wynosi kwota, zwolniona od podatku w myśl art. 2 ustawy (w brzmieniu ustalonym w § 1 rozporządzenia z dnia 14 czerwca 1923 r. Dz. U. R. P. № 61, poz. 453, względnie w dalszym rozporządzeniu, wydanym na podstawie art. 19 ustawy) z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296) wymierza się podatek tylko w wysokości nadwyżki podstawy wymiaru ponad kwotę zwolnioną.

Przykłady (oparte na taryfie, załączonej do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 czerwca 1923 r. Dz. U. R. P. № 61, poz. 453).

1. Spadek otrzymuje brat spadkodawcy. Czysta wartość 320 milionów marek. W myśl taryfy (kolumna „j”) wynosi stawka 26%, a podatek 83.200.000 marek. Jeśli od podstawy wymiaru t. j. od 320 milionów, potrącimy kwotę podatku 83.200.000 marek, to otrzymamy 236.800.000 marek. Jeśli zaś od najwyższej kwoty bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości t. j. od 315 milionów mk. potrącimy podatek, należący się według taryfy (stawki 23%, wymienionej w kolumnie „i”) w sumie 72.450.000 marek, otrzymamy 242.550.000 marek. Okazuje się więc że spadkobiercy, który otrzymał 320 milionów, pozostałoby po potrąceniu podatku mniej, niż temu, kto otrzymał tylko 315 milionów. Wobec tego wymierza się podatek tylko w kwocie 77.450.000 mk., równającej się różnicy między 320 milionami, a sumą 242.550.000 mk.

2. Spadek po bracie wynosi 1.320.000 marek. W myśl taryfy (kolumna „b”) należałoby wymierzyć podatek (według stawki 4%) w kwocie 52.800 mk. Ponieważ po potrąceniu podatku od podstawy wymiaru pozostałoby tylko 1.267.200 mk., a zatem mniej niż minimum wolne od podatku, przeto należy wymierzyć tytułem podatku tylko 20.000 mk.—tak, aby minimum pozostało nietknięte.

Gdyby czysta wartość spadku po bracie wynosiła 1.360.000 mk., należałoby podatek, obliczony (według stawki 4%) w wysokości 54.400 mk., pobrać w pełnej kwocie, gdyż po potrąceniu podatku od podstawy wymiaru pozostałoby 1.305.600 marek.

4. Większa ilość darowizn między tymi samymi kontrahentami.

(do art. 8 i 24 ustawy).

§ 8. Notariusz, spisując akt notarialny, podlegający należności spadkowej (§ 1 ustęp 1, punkty

2 i 3, oraz § 1 ustęp 3, punkty 1 i 2 cesarskiego rozporządzenia) lub należności od darowizn (§§ 30 i 31 cesarskiego rozporządzenia), winien zapytać odpowiednio strony umawiające się, czy już przedtem — bądź w kraju bądź za granicą — zawarły między sobą umowy, podlegające należności spadkowej lub należności od darowizn (względnie „podatkowi” spadkowemu lub „podatkowi” od darowizn w myśl przepisów, obowiązujących w b. dzielnicach: rosyjskiej lub pruskiej). Chodzi przytem również o umowy, zawarte przed wejściem w życie ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299), które podlegałyby opodatkowaniu według tej ustawy, gdyby ona obowiązywała w dniu zawarcia umowy.

W razie odpowiedzi twierdzącej ma notariusz wezwać strony, aby wymienili: miejscowości i daty działania owych umów, ich przedmiot oraz władze skarbowe lub notariuszów, którzy obliczyli należność („podatek”, „opłatę”) od tych poprzednich umów.

Notariusz zwróci uwagę stronom, że udzielenie niezgodnych z prawdą odpowiedzi na powyższe pytania stanowi występki, przewidziany w art. 21 ustawy.

Odpowiedź stronom należy podać w akcie, choćby była ujemna.

§ 9. § 8 stosuje się odpowiednio, jeżeli umowę podlegającą podatkowi spadkowemu lub podatkowi od darowizn, zawarto wobec sądu jak również wówczas, gdy na dokumencie, którym stwierdzono taką umowę, ma sąd lub notariusz uwierzytelnić własnoręczność podpisu. W tym ostatnim razie należy odpowiedź stronom podać w klauzuli legalizacyjnej oraz w kolumnie 6 rejestru G (§ 239 Instrukcji sądowej z dnia 5 maja 1897, Dz. p. p. № 112, oraz reskrypt Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 sierpnia 1902 r., Dz. rozp. № 36) względnie w protokole legalizacji (§ 82 ordynacji notarialnej).

5. Domniemanie prawne co do właściciela przedmiotów oddanych na skład.

(do art. 10 ustawy).

§ 10. Dowód przeciwny, przewidziany w art. 10 ustawy, może być przeprowadzony również w sposób, wskazany w § 16 ustawy z dnia 18 czerwca 1901 r. (Dz. p. p. № 74). Władza skarbową może zwolnić podatnika od przeprowadzenia dowodu przeciwnego, jeżeli ze znanych jej okoliczności wynika, że domniemanie prawne z art. 10 ustawy nie odpowiada istotnemu stanowi rzeczy.

Jeżeli komuś na podstawie otrzymanego pełnomocnictwa służy prawo podnoszenia odsetek z majątku oddanego na skład lub rozporządzania temi odsetkami, to praw tych nie uważa się za prawo rozporządzania majątkiem, na skład oddanym, w rozumieniu art. 10 ustawy.

6. Przepisy przejściowe, dotyczące przynależności państwowej spadkodawcy lub nabywcy.

(do art. 13 i 14 ustawy).

§ 11. O ile w myśl art. 13 i 14 ustawy wymiar należności spadkowej zależy od przynależności państwowej spadkodawcy lub nabywcy, należy w przypadkach, w których spadkodawca zmarł przed dniem 31 stycznia 1920 r., stosować powołane artykuły w ten

sposób, jak gdyby ustawa z dn. 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44) oraz rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 52, poz. 320), uzupełnione rozporządzeniem z dnia 20 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 39, poz. 246), obowiązywały już w dniu śmierci spadkodawcy.

W przypadkach, których dotyczy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 1922 r., zawierające przepisy przechodnie w przedmiocie obywatelstwa na obszarze Ziemi Wileńskiej (Dz. U. R. P. № 63, poz. 565) — jeśli spadkodawca zmarł w czasie od dnia 15 stycznia 1921 r. do dnia 23 marca 1922 r. — należy stosować art. 13 i 14 ustawy, jak gdyby powołane rozporządzenie Rady Ministrów obowiązywało już w dniu śmierci spadkodawcy.

W przypadkach — których dotyczą §§ 2 lub 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 10, poz. 53), dotyczące Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy — jeśli spadkodawca zmarł przed dniem 31 stycznia 1923 r. należy stosować art. 13 i 14 ustawy, jak gdyby powołane rozporządzenie Rady Ministrów obowiązywało już w dniu śmierci spadkodawcy.

7. Przepisy międzydzielnicowe.

(do art. 18 ustawy).

§ 12. Gdy na obszarze b. dzielnicy austriackiej znajduje się tylko część majątku spadkowego, podlegającego opodatkowaniu w myśl ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299) i przepisów dawniejszych, przez nią utrzymanych w mocy, reszta zaś w innej dzielnicy, to władza skarbowa, mająca siedzibę w b. dzielnicy austriackiej, ma się zająć zebraniem danych, potrzebnych do dokonania wymiaru, tylko co do części majątku znajdującej się w tej dzielnicy.

§ 13. Gdy na obszarze b. dzielnicy austriackiej znajduje się tylko część majątku podlegającego należności spadkowej, reszta zaś za granicą, to władza skarbowa, mająca siedzibę w b. dzielnicy austriackiej, ma przeprowadzić postępowanie przygotowawcze (§ 12) również co do części majątku, znajdującej się za granicą.

§ 14. Jeżeli spadkodawca zamieszkiwał na obszarze b. dzielnicy austriackiej, a majątek spadkowy znajduje się częściowo w tej dzielnicy, częściowo zaś w innej, a nadto zagranicą, to władza skarbowa, mająca siedzibę na obszarze b. dzielnicy austriackiej, przeprowadza postępowanie przygotowawcze co do części majątku spadkowego, znajdujących się w b. dzielnicy austriackiej oraz zagranicą.

Jeżeli zaś przy takim rozmieszczeniu majątku spadkodawca mieszkał poza b. dzielnicą austriacką, to wspomniana władza przeprowadza w każdym razie postępowanie przygotowawcze co do części majątku, znajdującej się w b. dzielnicy austriackiej. Co do zagranicznego rozstrzygnię Ministerstwo Skarbu.

§ 15. Gdy cały majątek znajduje się za granicą, to postępowanie przygotowawcze przeprowadza

ta władza skarbowa, w której okręgu spadkodawca zamieszkiwał.

O ile chodzi o znajdujący się zagranicą majątek po obywatelu Państwa Polskiego, który miał zamieszkanie za granicą, oznacza się właściwość do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego według siedziby sądu, który przeprowadza pertraktację spadkową. O ileby żaden sąd w b. dzielnicy austriackiej nie był powołany do tej czynności, oznacza się właściwość według gminy, w której spadkodawca miał prawo swojszczyzny. W braku i tego wskaźnika władza skarbowa, mająca siedzibę w b. dzielnicy austriackiej, jeżeli pierwsza dowiedziała się o spadku tego rodzaju, przedstawia akta Ministerstwu Skarbu celem ustalenia właściwości.

§ 16. Jeżeli w przypadku, przewidzianym w art. 18 ustawy, część majątku spadkowego znajduje się w b. dzielnicy austriackiej, ale opodatkowanie ma nastąpić w b. dzielnicy rosyjskiej lub pruskiej, to władza, mająca siedzibę w dzielnicy austriackiej, ma mimo to wymierzyć wszystkie należności, które z powodu odnośnego przejścia majątku przypadają prócz należności spadkowej (należność ryczałtowa za postępowanie spadkowe w myśl pozycji 25 taryfy załączonej do ces. rozp. z dn. 15 września 1915 r., Dz. p. p. № 279; stałą należność za rozporządzenie ostatniej woli i t. p.).

8. Odroczenie płatności.

(do art. 20 ustawy).

§ 17. Podanie o odroczenie płatności albo o zezwolenie na uiszczenie ratami należy wnieść do władzy skarbowej, od której pochodzi wezwanie płatnicze.

Od płatnika, któremu zezwolono na odroczenie płatności lub na spłatę ratami, pobierane będą odsetki w wysokości 1/2% miesięcznie płatne zdołu (odsetki za odroczenie); przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały. W razie niedotrzymania terminu będzie pobrana od całej sumy, nieuiszczonej w terminie, kara za zwłokę, przewidziana w ustawie z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 31 poz. 189).

9. Postanowienia karne.

(do art. 21 ustawy).

§ 18. Doniesienie o popełnieniu występku, przewidzianego w art. 21 ustawy, skierować należy do prokuratora przy tym sądzie okręgowym, w którego okręgu występki został popełniony.

Przed odesłaniem doniesienia władza skarbowa ma przeprowadzić dochodzenia w sposób tak wyczerpujący, aby prokurator mógł wnieść akt oskarżenia na podstawie danych i dowodów dostarczonych mu przez władzę skarbową.

Zgodnie z postanowieniem § 12 (ustępu 6) ustawy z dn. 18 czerwca 1901 r. (Dz. p. p. № 74), należy doniesienia zaniechać, jeżeli winny przy przesłuchaniu, poprzedzającym złożenie przysięgi manifestacyjnej, cofną oświadczenie nieprawdziwe, o ile ono dotyczy stosunków faktycznych, objętych rotą przysięgi.

10. Organa skarbowe, powołane do wymiaru należności od darowizn.

(do art. 24 ustawy)

§ 19. Ustęp trzeci art. 3 rozporządzenia z dn. 26 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 60 poz. 373), uzupełnia się następującym punktem:

„c) od darowizn między żyjącymi, jeżeli darujący—bądź równocześnie ze zdziałaniem danej darowizny bądź kiedykolwiek przedtem—zawarł z obdarowanym jedną lub więcej umów, podlegających należności od darowizn lub jeżeli majątek darowany znajduje się w całości lub w części poza obszarem b. dzielnicy austriackiej”.

§ 1 rozporządzenia z dnia 15 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 43 poz. 430) otrzymuje brzmienie następujące:

„Inspektoraty skarbowe mają w przedmiocie wymiaru należności zakres działania, określony w art. 3 rozp. Ministra Skarbu z dnia 26 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 60 poz. 373) w brzmieniu, ustalonym w ustępie pierwszym § 19 rozporządzenia z dnia 25 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 101 poz. 794) względnie w przepisach dawniejszych, normujących zakres działania urzędów podatkowych, o ile przepisy te nie uległy zmianie na skutek powołanych rozporządzeń z 1920 r. i 1923 r.”.

11. Należność od wpisu prawa własności

(do art. 46 ustawy).

§ 20. Należność od wpisu prawa własności, dokonanego w księdze publicznej na podstawie tytułu prawnego, podlegającego wymiarowi należności spadkowej lub należności od darowizn, wymierza się stosownie do uwagi 2 do poz. tar. 45 ustawy z dn. 13 grudnia 1862 r., (Dz. p. p. № 89)—od czystej wartości nieruchomości t. j. od tej samej kwoty, którą przyjęto za podstawę wymiaru należności spadkowej lub należności od darowizny.

O ile długi i ciężary spadkowe nie obciążały wyłącznie danej rzeczy nieruchomości (część 2 § 22 cesarskiego rozporządzenia), należy celem obliczenia wartości czystej potrącić od wartości ogólnej tej nieruchomości stosunkową część długów i ciężarów.

Art. 46 ustawy oraz § niniejszy stosowane będą, ilekroć tytuł prawny, na podstawie którego nastąpił wpis w księdze publicznej, podlega (stosownie do art. 51 ustawy) przepisom ustawy z dn. 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299); nie ma znaczenia czy wpis dokonano po wejściu w życie powołanej ustawy, czy przedtem.

12. Majątki przeznaczone na cele użyteczności publicznej.

(do poz. 5 taryfy).

§ 21. Jeżeli fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny, mające siedzibę w Państwie Polskim, żądają co do majątku, otrzymanego na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny, zastosowania stopy przewidzianej w pozycji 5 taryfy, a przeznaczenie odnośnego majątku na cele dobroczynne albo cele nauki lub nauczania stwierdzone jest wyraźnie w rozporządzeniu ostatniej woli lub w akcie darowizny, to władza wymiarowa uwzględni

to żądanie, chociażby nawet inny majątek uposażonej osoby prawnej nie służył do wymienionych celów.

W przypadkach, w których w rozporządzeniu ostatniej woli lub w akcie darowizny brak bliższego określenia celu, dla którego ofiarowano majątek, zastosowana będzie poz. 5 taryfy jedynie wówczas, jeżeli uposażona osoba prawna wykaże, że według norm, określających jej ustrój (statutu, aktu fundacyjnego i t. p.), majątek jej służyć ma wyłącznie celom powyższym i nawet w razie zgaśnięcia odnośnej osoby prawnej celom tym nie może być odjęty.

13. Ustalenie wartości majątku spadkowego.

(do art. 6 ustawy z dnia 31 marca 1922 r., Dz. U. R. P. № 33 poz. 263).

§ 22. W przypadkach, przewidzianych w zdaniu trzecim art. 6 ustawy z dnia 31 marca 1922 roku (Dz. U. R. P. № 33 poz. 263), władza skarbową ustala wartość sprzedażną na podstawie opinii stałych znawców, ustanowionych i zaprzysiężonych przez sąd.

Władze skarbowe korzystają z pomocy znawców, stale ustanowionych dla celów postępowania sądowego. Jeśli tacy znawcy dla pewnego zakresu wiadomości ustanowieni nie są, lub gdy liczba ich nie jest wystarczająca, to sąd ustanowi ich na żądanie władzy skarbowej i odbierze od nich przysięgę.

Znawców ustanawiają sądy powiatowe; jednakże dla zakresu wiadomości, wymienionych w ustępie drugim § 1 rozp. min. z dn. 25 lipca 1897 r. (austr. Dz. p. p. № 175), ustanawiają znawców sądy apelacyjne.

Sąd ustanawia znawców na żądanie tej władzy skarbowej pierwszej instancji, której jest poruczone wymierzanie należności spadkowej.

Władza skarbową wystosowuje swe żądanie w formie odezwy.

§ 23. Znawcami mogą być tylko osoby własnowolnie, zasługujące na pełne zaufanie i posiadające potrzebne wiadomości zawodowe, oraz znajomość stosunków miejscowych.

§ 24. Władza skarbową ma do żądania swego załączyć wykaz osób, które uważa za odpowiednie do pełnienia funkcji znawcy, podając co do każdej z nich:

- a) wiek,
- b) zawód,
- c) adres oraz
- d) zakres wiadomości, co do którego ma udzielać opinii.

Celem sporządzenia tego wykazu ma władza skarbową, a ileby nie posiadała dostatecznych wiadomości o osobach, nadających się do powyższej funkcji (§ 23) zasięgnąć opinii odpowiednich organizacji zawodowych (instytucji kredytowych, ubezpieczeniowych, zrzeszeń rolniczych i t. p.), lub urzędów gminnych (miejskich i wiejskich).

Przed ostatecznym sporządzeniem wykazu ma władza skarbową upewnić się, czy osoby przez nią wybrane, skłonne są podjąć się obowiązków znawcy.

§ 25. Sąd, o ile nie ma zarzutów przeciw proponowanym osobom, ustanawia je znawcami, i wzywa

je celem odebrania od nich przysięgi. O ile jednak²⁹, zaraz po stwierdzeniu, że wydanie opinii nie na-
znawcę ustanowił sąd apelacyjny (§ 22), przysięga stąpi.
odbiera sąd powiatowy, w którego okręgu znawca mieszka.

Przed odebraniem przysięgi sędzia winien wy-
jaśnić znawcy cel i znaczenie czynności, do których
go powołano, oraz świętość aktu przysięgi.

Przysięga winna być odebrana według przepi-
sów postępowania sądowego, przyczem rota przysięgi
ma zawierać oświadczenie, że przysięgający będzie
pełnił obowiązki znawcy sumiennie według najlep-
szego swego rozumienia i znajomości rzeczy.

Z aktu odebrania przysięgi będzie sporządzony
protokół.

Sąd zawiadomi o osobach znawców, przez sie-
bie zamianowanych i zaprzysiężonych, tę władzę skar-
bową, na której wniosek nastąpiło ich ustanowienie.

Jeśli sąd niektórych osób wymienionych w wy-
kazie, sporządzonym przez władzę skarbową, nie usta-
nowił znawcami, to ma o tem zawiadomić władzę
skarbową, przytaczając powody.

Sąd winien na wniosek władzy skarbowej lub
z urzędu skreślić ze spisu znawców, ustanowionych
na żądanie władzy skarbowej, osoby, co do których
stwierdzono, że nie odpowiadają warunkom, wymie-
nionym w § 23, lub które na skutek choroby albo
podeszłego wieku nie mogą spełniać czynności
znawcy.

§ 26. Znawca, który na skutek wezwania ze
strony władzy skarbowej wydał opinię o wartości
przedmiotu majątkowego celem opodatkowania spadku
lub darowizny, może żądać zwrotu wydatków oraz
wynagrodzenia za pracę według zasad, podanych
w §§ 27 i 28.

§ 27. Znawca może żądać zwrotu kosztów prze-
jazdu, jeśli—ze względu na znaczną odległość lub trud-
ności komunikacji pieszej — użycie środka przewo-
zowego było niezbędne lub stosowne.

Należność tę oblicza się zasadniczo według ko-
szków użycia środka przewozowego najtańszego. Wła-
dza skarbową może jednak przyznać zwrot wydat-
ków, poniesionych w kwocie wyższej, o ile okazało
się niezbędnym lub stosownym użycie środka prze-
wozowego droższego.

§ 28. Znawca może żądać wynagrodzenia za
pracę. Należność tę ustala się według długości czasu
użytego na pracę, potrzebną do wydania opinii, oraz
według stopnia poniesionego trudu, ewentualnie też
z uwzględnieniem wydatków, które znawca ponieść
musiał poza kosztami przejazdu (§ 27).

§ 29. Jeśli znawca wezwany przez władzę skar-
bową, stawił się w miejscu, przez nią wyznaczonym,
ale czynności do której go wezwano, nie wykonał
na skutek oznajmienia urzędnika, kierującego ustale-
niem wartości, że udział znawcy nie jest potrzebny,
lub na skutek innych przyczyn, od znawcy niezależ-
nych, to może żądać zwrotu wydatków, które ponieść
musiał (§§ 27 i 28).

§ 30. Żądanie wypłacenia należności, przewi-
dzianych w §§ 27 i 28 winien znawca zgłosić zaraz
po wydaniu opinii, — należności zaś, określonej w §

14. Stosowanie austr. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 29 grudnia 1915 r. (Dz. p. p. № 397).

§ 31. Prócz postanowień §§ 3 do 19 oraz 21 do 30
niniejszego rozporządzenia należy przy wymiarze na-
leżytości spadkowych i należytości od darowizn sto-
sować §§ 1 do 4, 8 do 13, 14 do 26, 28 do 41, 42,
46 do 50, 52, 53, 57 oraz 61 do 65, rozporządzenia
austr. Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości dnia 29
grudnia 1915 r. (Dz. p. p. № 397) w brzmieniu, usta-
lonem w §§ 32 do 49 niniejszego rozporządzenia.

§ 32. Ustępy 1 i 2 § 9 rozporządzenia mini-
sterjalnego otrzymują brzmienie następujące:

„(1) Szacunek przedmiotów spadkowych ustala
się według ich stanu w dniu, w którym w myśl §§
8 lub 9 cesarskiego rozporządzenia powstaje obowią-
zek uiszczenia należytości, a według wartości w cza-
sie, w którym władza skarbową ustala szacunek; w ra-
zie zaś wcześniejszej sprzedaży przedmiotu spadko-
wego — według wartości w czasie sprzedaży. Prze-
pis ten stosuje się odpowiednio do długów i ciężarów.

2) Ustęp pierwszy niniejszego paragrafu stosuje
się również w przypadkach, przewidzianych w § 21
cesarskiego rozporządzenia, o ile chodzi o wymiar
należytości pierwszej, przypadającej od nabycia przed-
miotu, obciążonego służebnością użytkowania lub
używania. Wartość ogólna w ten sposób obliczona
a zmniejszona o kwotę, od której wymierzono na-
leżytość pierwszą, służy również za podstawę wy-
miaru należytości drugiej, przypadającej od wzboga-
cenia się na skutek ustania służebności; jeśli obo-
wiązek uiszczenia tej należytości drugiej powstał po
ogłoszeniu ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U.
R. P. № 44, poz. 296) t. j. w czasie od dn. 24 kwiet-
nia 1923 r.—to do tej należytości stosuje się art. 23
powołanej ustawy.

§ 33. § 17 rozporządzenia ministerjalnego otrzy-
muje brzmienie następujące:

„Ustalenie wartości dzieł sztuki i t. p.

1) Co do ruchomych zabytków sztuki i kultury,
korzystających z opieki prawa w myśl rozporządzenia
b. Komisji Rządzącej z dnia 1 marca 1919 r. L. 134
W. K. Sz. (Dz. rozp. Kom. Rządu., Część VI, № 39)
Ministerstwo Skarbu może w porozumieniu z Mini-
sterstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicz-
nego w przypadkach na szczególne uwzględnienie
zasługujących zezwolić na wniosek podatnika na za-
stosowanie § 19 cesarskiego rozporządzenia.

2) Ulga powyższa jest wykluczona, jeśli spadko-
dawca trudnił się zawodowo handlem rzeczami wyżej
określonymi.

3) Przyznanie ulgi uzależnia się od zapisania
do inwentarza zabytków sztuki i kultury (§ 5 powo-
łanego rozporządzenia b. Kom. Rząd.).

4) W razie pozbycia przedmiotów, objętych
ulgą, drogą kontraktu odpłatnego będzie należytość
podwyższona według wartości w czasie pozbycia.
Osoba, której wymierzono należytość z zastosowa-
niem § 19 cesarskiego rozporządzenia, obowiązana
jest donieść o pozbyciu w ciągu ośmiu dni tej wła-
dzy skarbowej, która dokonała owego wymiaru”.

§ 34. W ustępie 1 § 21 rozporządzenia ministerjalnego należy w punkcie 5 wyrazy: „§ 6 ustępy 1 i 2, cesarskiego rozporządzenia” zastąpić wyrazami „art. 16 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49 poz. 299)”.

§ 35. Sumę 500 Koron, wymienioną w § 22 rozporządzenia ministerjalnego, podwyższa się na 4.000.000 marek.

Sumę 50.000 K., wymienioną w § 28 rozporządzenia ministerjalnego, podwyższa się na 200.000.000 marek.

Sumę 20.000 K., wymienioną w § 30 rozporządzenia ministerjalnego, podwyższa się na 20.000.000 marek.

§ 36. § 31 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

(1) Wykaz spadku (§ 46 ustawy o należnościach z dnia 9 lutego 1850 r., Dz. p. p. № 50) należy sporządzić w dwóch egzemplarzach i złożyć jeden egzemplarz sądowi, przeprowadzającemu postępowanie spadkowe, drugi zaś właściwemu inspektoratowi skarbowemu względnie urzędowi wymiaru należności.

(2) Jeżeli do przeprowadzenia postępowania spadkowego powołany jest sąd, mający siedzibę w b. dzielnicy austriackiej, ale postępowanie to obejmuje tylko część przedmiotów majątkowych, podlegających należności spadkowej, a na niektóre z nich się nie rozciąga, to należy przedmioty, nieobjęte postępowaniem spadkowym bądź wymienić w wykazie spadku bądź podać je do wiadomości właściwej władzy skarbowej (ustęp 1 niniejszego §) za pomocą wykazu oddzielnego. Dotyczy to np. przypadków, przewidzianych w cesarskim rozporządzeniu: w § 1 (w punktach 2 i 3 ustępu 1 oraz w ustępach 2 i 3) tudzież w § 16; w §§ 14 i 15 ustawy z dnia 18 czerwca 1901 r., Dz. p. p. № 74; w art. 10 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299); w art. 13 tejże ustawy w związku §§ 23, 137, 138 i 139 ces. patentu z dnia 9 sierpnia 1854 r., (Dz. p. p. № 208); w art. 14 ustawy, o ile w spadku po obywatelu Państwa Polskiego pozostały prócz majątku, znajdującego się w b. dzielnicy austriackiej, nieruchomości położone zagranicą.

(3) Jeśli cały majątek, podlegający należności spadkowej, składa się z przedmiotów, co do których sąd nie przeprowadza postępowania spadkowego (ustęp 2), to należy wykaz tego majątku złożyć władzy skarbowej (ustęp 1).

(4) W razie zmiany w osobie posiadacza fideikomisu za życia poprzedniego posiadacza należy sporządzić wykaz majątku fideikomisowego w dwóch egzemplarzach i złożyć jeden egzemplarz sądowi, powołanemu do nadzoru nad fideikomisem, drugi władzy skarbowej (ustęp 1).

(5) Do wykazu majątku (ustępy 2, 3 i 4) stosują się przepisy, dotyczące wykazu spadku.

(6) Do złożenia wykazu spadku względnie wykazu majątku (ustępy 2, 3, 4) są obowiązani:

1. Spadkobiercy w przypadkach, przewidzianych w § 1 cesarskiego rozporządzenia i w ustępie 1, punkcie 1;

2. Dziedzic podstawiony (substytut) po zajściu zdarzenia prawnego, na skutek którego ustaje prawo do majątku spadkowego, służące dziedzicowi ustanowionemu;

3. W razie zmiany w osobie posiadacza fideikomisu — osoba, na którą przechodzi posiadanie.

4. Jeśli w wyniku procesu sądowego nastąpiła, już po wydaniu dekretu dziedzictwa, zmiana w osobach nabywców lub w rozdziale majątku spadkowego, to nabywcy obowiązani są solidarnie złożyć wykaz spadku władzy skarbowej.

(7) Władza skarbowa (ustęp 1) może bez względu na stan postępowania spadkowego — wyznaczyć termin do złożenia wykazu spadku. W razie niedotrzymania tego terminu władza skarbowa wymierzy grzywnę, przewidzianą w § 64.

§ 37. § 32 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Forma i treść wykazu spadku”:

(1) Wykaz spadku należy sporządzić według załączonego wzoru. Przytem należy zastosować się do następujących przepisów:

(2) Wykaz spadku mają podpisać spadkobiercy. Jeżeli ustanowili pełnomocników, to wykaz spadku ma być podpisany również przez nich. Jeżeli z powodu istotnych przeszkód nie wszystkie te osoby mogły podpisać, to sąd lub władza skarbowa mogą po ustaniu przeszkody zażądać dodatkowego podpisania.

(3) Wykaz spadku składa się z pięciu działów:

Dział 1. Majątek, znajdujący się na obszarze b. dzielnicy austriackiej i zagranicą.

W dziale 1 mają być wymienione szczegółowo wszystkie przedmioty, podlegające należności spadkowej, o ile znajdują się w b. dzielnicy austriackiej.

Majątek, znajdujący się zagranicą, o ile podlega opodatkowaniu w myśl art. 14 ustawy należy podać szczegółowo w dziale 1: a) jeżeli przedmioty majątkowe, podlegające opodatkowaniu, znajdują się tylko w b. dzielnicy austriackiej oraz zagranicą, a nie znajdują się na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej lub pruskiej, b) jeżeli majątek, podlegający opodatkowaniu, znajduje się zagranicą, a spadkodawca zamieszkiwał w b. dzielnicy austriackiej. W innych razach postanowi władza skarbowa w każdym przypadku poszczególnym, w której dzielnicy ma być zeznany majątek zagraniczny. O spowodowanie takiej decyzji może podatnik zwrócić się do którejkolwiek z władz skarbowych polskich, do których zakresu działania należą sprawy opodatkowania spadków. O ile tą decyzją poruczono wymierzenie podatku spadkowego od majątku zagranicznego władzy skarbowej, mającej siedzibę w b. dzielnicy austriackiej, należy ten majątek wymienić w wykazie spadku szczegółowo, w przeciwnym zaś razie wskazać w kolumnie 4 wykazu spadku władzę skarbową w innej dzielnicy, której złożono zeznanie majątku zagranicznego.

W kolumnie 2 należy wymienić w szczególności rzeczy nieruchome z przynależnościami, papiery wartościowe (rodzaj, ilość i wartość nominalna), poszczególne wierzytelności i innego rodzaju majątek ruchomy.

Co do każdej nieruchomości należy podać, czy jest ona budynkiem, czy gruntem niezabudowanym; co do budynków: ich przeznaczenie; co do gruntów niezabudowanych: ich obszar i przeznaczenie (rodzaj uprawy i t. p.).

Co do wierzytelności należy wymienić w kolumnie 2: imiona i nazwiska lub firmy oraz adresy dłużników; przy hipotecznych należy podać nadto: przedmiot, obciążony prawem zastawu (nieruchomość lub wierzytelność), oraz liczbę wykazu hipotecznego.

Co do wierzytelności oprocentowanych należy podać w kolumnie 2 stopę procentową, oraz czasokres, za który odsetki w dniu śmierci spadkodawcy były już wymagalne, lecz jeszcze nie zostały uiszczone; co do papierów wartościowych: kupony już płatne, a niezrealizowane tudzież odsetki za czas od płatności ostatniego kuponu do dnia śmierci spadkodawcy.

O ile składający wykaz spadku jest zdania, że pewne wierzytelności jako nieściągalne lub niepewne winny być zwolnione od należności spadkowej w całości lub w części, to ma mimo to wymienić je w kolumnie 2 i zarazem podać w kolumnie 4, że i z jakiego powodu zachodzi nieściągalność lub wątpliwość. Do takich wierzytelności należą również pretensje z tytułu strat wojennych, poniesionych przed śmiercią spadkodawcy, zgłoszone stosownie do ustawy z dnia 10 maja 1919 r. (Dz. P. P. P. № 41 poz. 298).

Dział 2. Majątek, znajdujący się w Polsce poza obszarem b. dzielnicy austriackiej.

Jeżeli majątek, podlegający należności spadkowej, znajduje się częściowo w b. dzielnicy austriackiej, a częściowo w innych dzielnicach, to należy w dziale 1 wymienić szczegółowo tylko te przedmioty, które znajdują się w b. dzielnicy austriackiej; co do innych dzielnic należy uczynić ogólnikową wzmiankę przez wypełnienie działu 2 wykazu spadku.

Dział 3. Długi i ciężary.

Przy wypełnianiu kol. 13 i 14 należy zastosować odpowiednio wskazówki podane wyżej co do wierzytelności spadkowych.

O ile ciężar wynika z prawa do pożytków lub z prawa do świadczeń powtarzających się, to należy podać, do jakiego czasu ma trwać obciążenie oraz w jaki sposób obliczono jego wartość.

Dział 4. Udziały w spadku.

W kolumnie 21 należy wymienić wszystkie osoby, które jako spadkobiercy lub legatarjusze lub wogóle jako nabywcy w rozumieniu cesarskiego rozporządzenia mają udział w majątku, podlegającym należności spadkowej (w szczególności też z tytułu wspólności majątkowej małżeńskiej na wypadek śmierci; § 18 cesarskiego rozporządzenia).

W kolumnie 24 należy podać darowizny, zdziałane przez spadkodawcę za życia na rzecz osób, wymienionych w kolumnie 21, bez względu na to, czy zdziałane były na obszarze b. dzielnicy austriackiej czy w innej dzielnicy czy zagranicą.

Dział 5. Inne dane.

W dziale 5 należy podać wszelkie okoliczności faktyczne, mające znaczenie dla wymiaru należności spadkowej, nieobjęte działami poprzednimi.

W szczególności należy w tym dziale wyjaśnić dokładnie stosunki prawne, wyniki z aktów prawnych dotyczących majątku spadkowego, zdziałanych po śmierci spadkodawcy (aktów zrzeczenia się spadku, ugód spadkowych, aktów działu i t. p.).

§ 38. Po § 32 rozporządzenia ministerjalnego umieszcza się § 32a, treści następującej:

(1) Jeżeli podatnik stosownie do przepisów § 32, dotyczących działu 1 i 2, składa zeznanie majątku spadkowego władzy skarbowej w innej dzielnicy, to ma odpisy tego zeznania złożyć władzy skarbowej (§ 31 ustęp 1).

Odpisy mają być uwierzytelnione przez władzę skarbową w innej dzielnicy, której złożono zeznanie. W tym samym celu należy do wykazu spadku, w którym wypełniony jest dział 2, a mianowicie do tego egzemplarza, który składa się z władzy skarbowej (§ 31 ustęp 1) załączyć odpis tego wykazu (dwa odpisy, jeżeli reszta majątku znajduje się w dwu innych dzielnicach); władza skarbową zwraca ten odpis, zaopatrzony w zaświadczenie zgodności z oryginałem, poczem podatnik ma go złożyć właściwej władzy w innej dzielnicy.

(2) W przypadkach, określonych w ustępie poprzednim, należy w dziale 3 wykazu spadku podać te tylko długi i ciężary, które pozostają w związku z przedmiotami, wymienionymi w dziale 1.

Niewątpliwie więc należą do działu 3 długi hipoteczne, które obciążają nieruchomości, wymienione w dziale 1 lub które wynikły z prowadzenia przedsiębiorstw zarobkowych, znajdujących się w b. dzielnicy austriackiej.

O ileby było wątpliwe, z którą dzielnicą pewien dług lub ciężar w związku pozostaje, należy go podać w któremkolwiek z zeznań, które w danej sprawie mają być złożone władzom dzielnicowym.

§ 39. § 34 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

Współdział sądów przy sporządzaniu wykazów spadku.

(1) Do §§ 32, 32a i 33 należy zastosować się również wówczas, gdy wykaz spadku sporządza sąd.

(2) Jeśli wartość ogólna spadku (bez potrącenia długów i ciężarów) z doliczeniem wartości przedmiotów majątkowych, wymienionych w ustępie 2 § 31 (o ile przedmioty te są sądowi znane), nie przewyższa 80.000.000 marek, może być wykaz spadku wciągnięty do protokołu postępowania spadkowego. Protokół ten winien w takim razie zawierać wszystkie dane, które w myśl §§ 32 i 32a mają się znajdować w wykazie spadku. Celem uproszczenia można w protokole postępowania spadkowego powołać się na inne akta, spisane w tem samym postępowaniu, o ile one zawierają dane, które należy wymienić w wykazie spadku.

(3) Do protokołu postępowania spadkowego, zastępującego wykaz spadku, oraz do akt sądowych, na które powołano się w takim protokole, stosują się normy należyściowe w taki sam sposób jak do wykazu spadku.

(4) Władza skarbową może również w przypadkach, przewidzianych w ustępie 2, zażądać złożenia oddzielnego wykazu spadku (§ 37, ustęp 7).

§ 40. § 35 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

Zbędność wykazu spadku.

(1) Jeżeli co do żadnej z osób, mających udział w spadku (§ 1, ustępy 1, 2 i 3, cesarskiego rozporządzenia), czysta wartość otrzymanego majątku

nie przewyższa minimum wolnego od należności (art. 2 ustęp pierwszy ustawy w brzmieniu, ustalonym w § 1 rozporządzenia z dn. 14 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 61, poz. 453), względnie w dalszym rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 19 ustawy z dn. 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296) lub jeżeli spadek składa się wyłącznie z ruchomości domowych (ustęp drugi art. 2 ustawy), przechodzących wyłącznie na małżonka lub krewnych w linii prostej, a co do żadnego z nabywców wartość ruchomości domowych nie przekracza minimum oznaczonego w ustępie drugim powołanego art. 2, to osoby, wymienione w § 31, obowiązane są złożyć wykaz spadku tylko na żądanie władzy skarbowej (§ 31 ustęp 7).

(2) Celem rozstrzygnięcia, czy wykaz spadku jest w myśl przepisu powyższego zbędny, należy mieć na względzie wartość współczesną (nie zaś wartość z czasu śmierci spadkodawcy).

§ 41. Ustęp 1 § 36 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Poza przypadkami, przewidzianymi w § 26 cesarskiego rozporządzenia, może przyznanie spadku nastąpić dopiero po uiszczeniu lub dostatecznym zabezpieczeniu należności spadkowej”.

§ 42. W ustępie 1 § 40 rozporządzenia ministerjalnego należy skreślić wyrazy: „należności immobilijnych z powodu przeniesienia majątku na wypadek śmierci i innych danin należących się od spadku”.

§ 43. § 42 rozporządzenia ministerjalnego uzupełnia się następującym ustępem drugim.

„(2) Dłużnicy spadkodawcy oraz ci, w których posiadaniu znajdują się przedmioty spadkowe, obowiązani są na żądanie władzy skarbowej podać szczegółowo i zgodnie z prawdą wszelkie znane im okoliczności, których znajomość potrzebna jest celem wymiaru należności spadkowej.

Osoby te są obowiązane na żądanie władzy skarbowej złożyć będące w ich posiadaniu dokumenty i księgi handlowe, o ile przejrzanie dokumentów lub ksiąg jest potrzebne do sprawdzenia danych, na których wymiar ma być oparty”.

Dotychczasowy tekst § 42 oznacza się znakiem „(1)”.

§ 44. § 46 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Wymiar należności spadkowej.

(1) Należność spadkową wymierza władza skarbowa. O wymiarze zawiadamia za pomocą wezwania płatniczego.

(2) Należność oblicza się co do każdego z nabywców osobno, według czystej wartości części majątku, jemu przypadłej”.

§ 45. W § 50 rozporządzenia ministerjalnego skreśla się liczbę „5”.

§ 46. W ustępie 1 § 52 rozporządzenia ministerjalnego skreśla się wyrazy: „o ile należność od darowizny nie ma być uiszczona znaczkami stemplo- wemi stosownie do § 51 tego rozporządzenia”.

Ustęp 3 tegoż § 52 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli darowizny nie zgłoszono celem wymiaru należności lub zgłoszono ją po upływie przepisane- go terminu, to będzie zastosowany § 80 ustawy z dn. 9 lutego 1850 r. (Dz. p. p. № 50)”.

§ 47. W § 53 rozporządzenia ministerjalnego należy wyrazy: „§§ 51 i 52” zastąpić wyrazami: „§ 52”.

§ 48. § 63 rozporządzenia ministerjalnego otrzy- muje brzmienie następujące:

„Wszelkie podania zawierające dane celem do- konania wymiaru należności spadkowej lub od da- rowizny—w szczególności wykazy spadku—są wolne od opłaty stemplowej (§ 6 ustęp 13 rozporządzenia z dn. 24 kwietnia 1923 r., Dz. U. R. P. № 44, poz. 298).

§ 49. § 64 rozporządzenia ministerjalnego otrzy- muje brzmienie następujące:

„Grzywny porządkowe.

(1) W razie naruszenia przepisów ustawowych lub wykonawczych o należnościach od przeniesień majątku pod tytułem darmym jak również w razie niezastosowania się do zarządzeń władz, wydanych na podstawie tych przepisów, może władza skarbo- wa — o ile nie zachodzą znamiona przestępstwa w ro- zumieniu kodeksu karnego, ani też nie ma zastoso- wania ustęp 1 § 43 cesarskiego rozporządzenia — wy- mierzyć grzywnę porządkową do wysokości 3,200,000 przewidzianej w § 3 rozporządzenia z dnia 14 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 61, poz. 453) względnie do wysokości określonej w dalszym rozporządzeniu, wy- danem na podstawie art. 19 ustawy z dn. 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296) powołanej usta- wy. Grzywna porządkowa może być w tej samej sprawie nałożona dwa lub więcej razy, za każde na- ruszenie przepisów oddzielnie; w szczególności w ra- zie biernego zachowania się strony wobec zarządze- nia władzy można wymierzyć grzywnę po każdym bezskutecznym wezwaniu.

(2) Grzywnę porządkową należy uiszczyć w ciągu 30 dni po doręczeniu orzeczenia, którym grzywnę nałożono.

(3) Przymusowe ściągnięcie grzywny może na- stąpić dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia”.

15. Należność ryczałtowa za postępowanie spadkowe.

§ 50. W § 1 rozporządzenia z dnia 7 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 212) należy wyrazy „(art. 29 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 września 1920 r. Dz. U. R. P. № 95 z r. 1920, poz. 628)” zastąpić wyrazami: „(§ 40 rozporządzenia z dnia 25 sierpnia 1923 r., Dz. U. R. P. № 101, poz. 794).

16. Początek mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia.

§ 51. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w ży- cie z dniem ogłoszenia. Równocześnie przestaje obo- wiązywać rozporządzenie z dnia 17 września 1920 r. (Dz. U. R. P. № 95, poz. 628) jak również rozporzą- dzenie z dnia 24 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52, poz. 476), o ile dotyczy b. dzielnicy austriackiej.

Minister Skarbu: *H. Linde*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *Głąbiński*

Wzór do § 37
(§ 32 austr. rozp. min.).

Sąd przeprowadzający postępowanie spadkowe

W Y K A Z S P A D K U

po zmarłym dnia
zmarłej

19..... r. w

D Z I A Ł 1.

Majątek, znajdujący się na obszarze b. dzielnicy austriackiej i zagranicą.

1	2	3	4	5
Pozycja	Przedmioty majątkowe, podlegające należności spadkowej	Wartość w dniu złożenia wykazu spadku	Uwagi składającego wykaz spadku (np. co do uznania wierzytelności za nieściągalne lub niepewne)	Uwagi sądu
		M a r e k		

D Z I A Ł 2.

Majątek, znajdujący się w Polsce poza obszarem b. dzielnicy austriackiej.

6	7	8	9	10	11
Woje- wództwo	Miejscowości	Powiaty	Władza skarbową powołana do opodatkowania spadku	Uwagi składające wykaz spadku	Uwagi sądu
	w których majątek się znajduje				

D Z I A Ł 3.
D ł u g i i c i ęż a r y.

12	13	14	15	16	17	18	19
Po- zycja	Wierzyciel	Tytuł prawny długu lub ciężaru	Suma	Czy dotyczy ca- łego spadku lub tylko jednego udziału a miano- wicie którego?	Dowody	Uwagi składającego wykaz spadku	Uwagi sądu
			Marek				

D Z I A Ł 4.
U d z i a ł y w s p a d k u.

20	21	22	23	24	25	26
Po- zycja	Wymienienie nabywców i ich adresów	Czy i w jakim stosunku ro- dzinnym każda z osób wymie- nionych w ko- łumnie 21 po- zostawała do spadkodawcy?	Z jakiego tytułu ma udział w spadku i z czego udział ten się składa?	W tej kolumnie co do każdej oso- by, wymienionej w kol. 21 podać czy za życia spadkodawcy otrzyma- ła od niego darowizny (§§ 30 i 31 cesarskiego rozporządzenia z dnia 15 września 1915 r. Dz. p. p. № 278), a w danym razie wymienić co do każdej darowizny miejscowość i da- tę działania jej oraz wartość daro- wanych przedmiotów w dniu dzia- łania darowizny	Uwagi składającego wykaz spadku	Uwagi s ą d u

D Z I A Ł 5.

I n n e d a n e.

Oświadczam
Oświadczamy, że wszystkie dane, wymagane według formularza wykazu spadku oraz w myśl §§ 31
i 32 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 29 grudnia 1915 r., Dz. p. p. № 397) w brzmieniu, ustalonym
rozporządzeniem z dnia 25/8 1923 r., Dz. U. R. P. № 101 poz. 794 zeznałem
zeznałam według najlepszej wiedzy zgo-
zeczaliśmy
zataiłem
dnie z prawdą i niezataiłam świadomie żadnego przedmiotu, który w myśl obowiązujących przepisów
zatailiśmy
prawnych należy do majątku podlegającego należytości spadkowej.

gotów jestem
Powyższe oświadczenie gotowa jestem stwierdzić przysięgą.
gotowiśmy